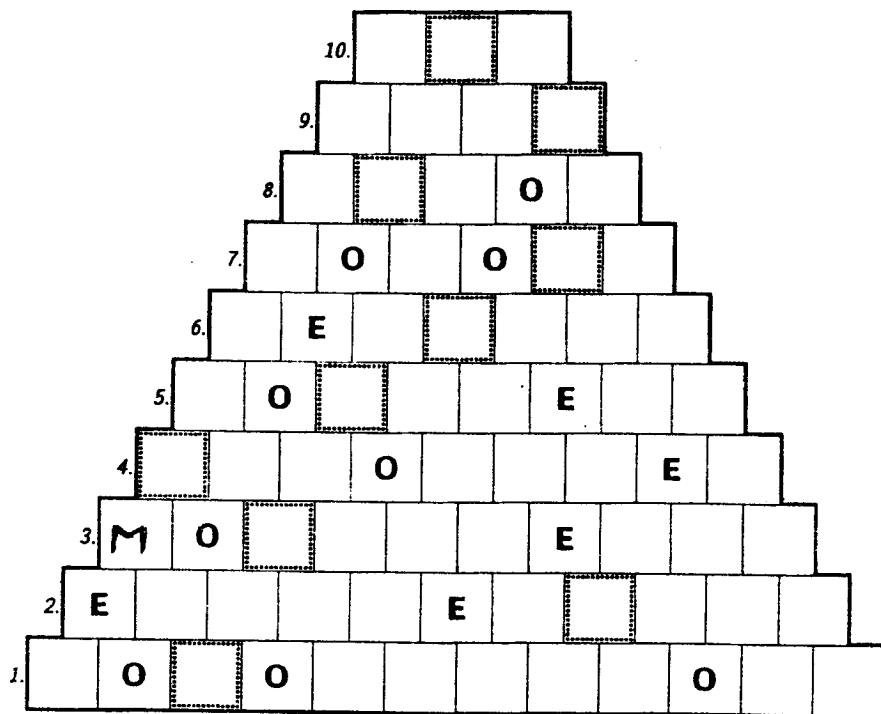

BABYLONSKÁ VĚŽ

Bible vypravuje, jak si chtěli lidé zabezpečit svou budoucnost a vystavět město a věž, jejíž „vrchol bude v nebi“. Je to obrazné vyličení skutečnosti, že chtěli spoléhat jen sami na sebe a ne na Boha.

Doplň deset správných odpovědí do stupňů věže. Vyznačené cihly (čteny odspodu nahoru) ti odpoví na otázku, co bylo příčinou výše popsaného jednání lidí při stavbě Babylonské věže.

1. Vlastnost člověka, který dělá všechno jen na 50%	6. Zvíře, jehož krev zachránila Izraelity při východu z Egypta
2. Pisatel radostné zvěsti Nového zákona	7. Boží trest v době Noemově
3. Synagoga (česky)	8. Světová strana
4. Bůh – Tvůrce všeho	9. Jednání proti Božímu zákonu
5. Ježíš zažil od ďábla na poušti ...	10. Nejmilejší Ježíšův učedník

TRIO - farní list, vydává Řím. kat. farní úřad sv. Mořice v Kroměříži, Stojanovo nám.5, 767 01 Kroměříž. Tel., fax: 573 338 952. E-mail kanceláře: svmorice@svmorice.net. E-mail pro příspěvky: svmorice@svmorice.net. Redakce P. Josef Říha, Ing. Petr Kvapilík, Ing. Eva Blešová, Eva Šafaříková. Redakce si vyhrazuje právo na krácení nebo úpravu příspěvků v případě nutnosti. ❖ Tisk A. Michajlovič, Kroměříž, tiskárna. ❖ NEPRODEJNÉ! Copyright © 2010

Naděje nového začátku

Počítáme poslední hodiny prázdnin. Není důvod k zámutku. Prázdniny vidíme pozitivně. Při návštěvě hradu či zámku jsme se obohatili o nové historické zkušenosti. Putováním za krásami moří či zemí jsme si na živo ohmatali stránky ze zeměpisu. Když jsme procházeli lesem nebo viděli krásné louky, zkoušeli jsme určit nebo hádat, jak se jmenuje ona květina nebo strom. Prázdniny se ve vlastním slova smyslu mohou nazvat „školou v přírodě“. Učili jsme se na věci dívat, jako se dívá Bůh.

Ve stejném duchu jsem před dvěma týdny uvažoval se skupinkou kněží při výstupu na jednu ze „třítisícovek“ v Dolomitech. Bůh se dívá na celé stvoření a lidi z nadhledu, ale nepřehlídí nás. Každý v jeho pohledu je důležitý, přestože si připadáme jako nepatrní mravenci. I každá květinka mezi kameny je krásná. A nutí nás sehnout se a podívat se na krásu barev. A v podstatě se dotknout Stvořitele. Takováto škola nemá prázdniny.

S tímto záměrem začínáme nový školní rok, nový pastorační rok. Učme se zastavit se s Bohem. Z jeho dílny nevzešla jen tato země a lidé, ale hlavně Boží slovo, svátosti, Církev. Učme se právě zastavit v Církvi, ve své farnosti, ve svém domě Božím. Všude tam potkáme dobré lidi, kteří už něco dělají pro církev a svět. Někdo zase čeká na naše pobídnutí a oslovení, aby našel místo ve farnosti.

Na celý školní rok dávám domácí úkol: vraťme se do těch společenství ve farnosti, která jsme navštěvovali a pozvěme další. Potřebujeme další dívky a chlapce ke službám v kostele. Dospělí bratři a sestry, podívejte se kolem sebe, kolik okolostojících čeká. Každé vaše pozvání je naplněním podobenství v evangeliu. Přijďte na setkání, na kterém se rádi modlíte nebo adorujete. Kde chcete přidat ruku k dílu, neváhejte. Svým způsobem každé společenství je vzděláváním ve víře. A to potřebujeme.

Už nyní děkuji těm, kteří vedou různá společenství, pomáhají při katechezi dětí, při službách v kostele a mají otevřené oči. Vidí, že je potřeba pomoci. Děkuji za každou aktivitu pro dobro farnosti, se kterou přijdete, za každou radu nebo napomenutí. Jdeme do finále oslav 750 let kostela sv. Mořice. Máme před sebou bohatý program. Nezapomeňme, že probíhá přípravný rok – Rok Písma sv. k Třiletému programu duchovní obnovy ke 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Moravu v roce 2013. Jakou formou se vrátíme k Písmu sv.? Příkladem jsou farníci z Hradiska, kteří intenzivně čtou a pracují s Písmem sv. doma i ve společenstvích.

Děkuji za duchovní doprovázení a modlitby za nás kněze, kterými nás obdarováváte. Pokračujte. My vám to vrátíme denní modlitbou, službou a častým požehnáním. Pracujeme na společném díle. Vycházím spolu s Vámi.

P. Josef

List z kalendáře – září

30.8.	pondělí	17.30 hod. – kostel sv. Mořice – společný koncert chrámového sboru z Německa a školního sboru Stojanova gymnázia z Velehradu 18.00 hod. - příprava snoubenců na sv. manželství
31.8.	úterý	17.00 hod. – nácvik šachové partie na Hanáckém nám.
1.9.	středa	9.30 hod. – kostel sv. Mořice – zahájení nového školního roku na církevních školách v Kroměříži pro studenty i rodiče, hlavní celebrant biskup Josef Hrdlička 10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 16.30 hod. – biblická hodina v učebně u sv. Mořice (viz pozvánka) 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele
2.9.	čtvrtek	
3.9.	pátek	15.00 – 17.00 hod. – svátost smíření u sv. Mořice 16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně
4.9.	sobota	6.00 hod. – odjezd od sv. Mořice na pobyt v Dolomitech
5.9.	neděle	17.00 hod. – nácvik šachové partie na Velkém náměstí
6.9.	pondělí	18.00 hod. – příprava snoubenců na sv. manželství
7.9.	úterý	16.30 hod. – Muzeum Kroměřížska – Archeologické průzkumy v kostele sv. Mořice a okolí, přednáší Mgr. Helena Chybová
8.9.	středa	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele
9.9.	čtvrtek	
10.9.	pátek	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně 17.30 hod. – setkání velké scholy v učebně
11.9.	sobota	Den a noc k oslavě sv. Mořice (viz program)
12.9.	neděle	
13.9.	pondělí	15.00 hod. – biblická hodina v PL (viz pozvánka) 16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 18.00 hod. - příprava snoubenců na sv. manželství
14.9.	úterý	
15.9.	středa	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele
16.9.	čtvrtek	14.30 hod. – setkání seniorů ve farním klubu u sv. Mořice
17.9.	pátek	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně
18.9.	sobota	9.30 hod. – kostel sv. Mořice – mše sv. s arcibiskupem Janem Graubnerem při setkání dobrovolníků charity Olomoucké arcidiecéze (viz program)
19.9.	neděle	
20.9.	pondělí	16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 18.00 hod. - příprava snoubenců na sv. manželství
21.9.	úterý	19.30 hod. – kostel sv. Mořice - koncert „Pocta sv. Mořici“, varhany a sólisté
22.9.	středa	celodenní adorace a den modliteb za kněžský seminář 10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 18.00 hod. – mše sv. – celebrují kaplani Armády ČR
23.9.	čtvrtek	
24.9.	pátek	16.00 hod. – setkání malé scholy v učebně 17.30 hod. – setkání velké scholy v učebně

mírnily bolest v každém koutě, kam státní autorita nikdy nevstoupila, protože ani nevěděla o lidských potřebách a nouzi. V tomto svém důležitém a společensky užitečném a skutečně osvíceném díle šly ve stopách svých zakladatelů sv. Vincence a sestry Luisy Marillacové. Tyto dvě významné postavy zakladatelů svou aktivní svatostí osvětlily i tehdejší významné francouzské osobnosti, jako byli Pascal, Descartes, Richelieu a Mazzarin, Molière, Corneille, Bossuet, Berulle, sv. Jan Eudes a další. Sv. Vincenc z Pauly zemřel v Paříži dne 27. září 1660.

Na začátku svého kněžského působení navštívil Vincenc město Marseille, aby tam vyřídil jistou záležitost. Jakmile byl se vším hotov, rozhodl se svůj pobyt neprodlužovat a vstoupil na loď, která ho měla dovézt domů. Počasí bylo příznivé a slibovalo klidnou plavbu. Nikdo netušil, že se nekonečná vodní hladina stane brzy dějištěm tragédie. Na koráb si totiž počíhali pověstní severoafrický piráti, došlo k zahákování lodi a posádka byla přemožena. Ti, kdo nepadli, a mezi nimi i raněný Vincenc, byli odvezeni do Tunisu v Africe, kde je prodali na trhu s otroky.

Kněz Vincenc se v otroctví dostal do služeb poturčeného Francouze Louise Mericourta a spolu s jinými nešťastníky pracoval na jeho statku. Mimořádná zbožnost, jíž vynikal, dodávala všem zajatcům sílu. Vincenc jim vyprávěl příběhy ze života svatých a učil je nábožné písně. Náhoda tomu chtěla, že jedna ze tří Mericourtových manželek, muslimka Zulma, zaslechla, jak si zajatci prozpěvují píseň „Zdravas, Královno“. Zulma požádala Vincence, aby jí vysvětlil obsah křesťanských písní a poté, co tak světec učinil, zatoužila stát se křesťankou. Její obrácení natolik zapůsobilo na Louise Mericourta, že se také vrátil ke křesťanské víře. Zulma, Louis i Vincenc pak tajně opustili Afriku a odebrali se do Francie. V Avignonu je přijal papežský legát, který pokřtil Zulmu a kajícího Louise Mericourta přijal zpět do církve.

Jsou známa tato metodická slova sv. Vincence, významná pro charitativní činnost: „...brzy přijdeš na to, že láska se roznáší těžko. Tíží, než plný koš... Jenom si zachovej laskavost a úsměv. To není všechno, když se dává polévka a chléb, to mohou dělat boháči. Ty jsi malá služka chudých, dcera křesťanské lásky, vždy usměvavá, vždy dobré nálady... Oni jsou tvými pány. A víš, že jsou to páni strašně citliví, nedůtkliví, nároční. Ale i kdyby byli jakkoli špatní a špinaví, nespravedlní a drsní, tím více jim máš projevovat svou lásku. Pro tvou lásku, a jenom pro tvou lásku, ti chudí odpustí i chléb, který jim dáváš.“ Podstatným stanoviskem sv. Vincence bylo, že pokora má být nejsvětější ozdobou křesťana, že pokorou si dláždíme chodníček do nebe. Že jen tehdy můžeme splnit nejsvětější Boží příkaz lásky k Bohu a k bližnímu, jsme-li pokorní. Pokora je protipólem pýchy a o té dobře víme, jak těžký je s ní zápas. Skutečným klíčem od Božího království je vzácné upozornění tohoto světce, že jen a jen pro lásku mi chudý odpustí almužnu, kterou mu dávám.

Když v Paříži došlo v polovině 17. století ke krvavému povstání proti absolutistické královské vládě, Vincenc z Pauly pohotově zřídil v St. Lazare lidové kuchyně a lazarety, aby mohl zachraňovat obyvatele několika provincií před smrtí hladem a zmírňovat jejich zranění a nemoci. Sv. Vincenc byl pomocníkem chudých a utěšitelem nemocných, otcem sirotků, zakladatelem všeobecné charity. Po blahověnění papežem Benediktem XIII. v r. 1729 ho potom papež Klement XII. dne 16. června 1737 prohlásil za svatého. Jeho svátek 27. září se slaví jakožto Den Charity. Lazaristé a Vincentky slaví svátek sv. Vincence z Pauly také 20. prosince.

Svatý Vincenc z Pauly je patronem vězňů, zajatců a nemocnic. Jeho kostely jsou zejména ve Francii, v Polsku a v USA. Odkazem Vincence z Pauly se také zabývá DePaul University v Chicagu. (www.depaul.edu) Sv. Vincenc z Pauly byl zobrazován většinou v kněžském oděvu, často uprostřed dětí, otroků nebo zajatců, někdy nese na ruce dítě. V pařížském mateřinci je také zobrazován s hořícím srdcem v ruce.

Milosrdné sestry Vincentky působí i u nás, ve svém klášteře na Malém Valu v Kroměříži. Tato kongregace je zaměřena na charitativní a výchovnou činnost. Vincenc z Pauly je považován za zakladatele účinně organizované katolické charity. Ing. Petr Kvapilík

Uzávěrka TRIA: příspěvky doručte do čtvrtku 16.9.2010

Po uzavěre již nepřijímáme příspěvky!!!

Prosíme, dodržujte stanovený termín!!! Děkujeme.

Hostie svatá, jediná naše naděje uprostřed zničení našich nadějí a snah.
 Hostie svatá, jediná naše naděje uprostřed nepřátelských střel a snah pekla.
 Hostie svatá, důvěřuji ti, když obtíže budou přesahovat mé síly, když uvidím bezvýslednost svých námah.
 Hostie svatá, důvěřuji ti, když bouře cloumají mým srdcem a rozechvělý duch se bude přiklánět k pochybování.
 Hostie svatá, důvěřuji ti, když se mé srdce bude chvět – smrtelný pot nám vystoupí na čele.
 Hostie svatá, důvěřuji ti, když se všechno spikne proti mně a do duše se bude vtírat temné zoufalství.
 Hostie svatá, důvěřuji ti, když mé oči budou vyhasínat pro všechno, co je dočasné, a můj duch poprvé uvidí neznámé světy.
 Hostie svatá, důvěřuji ti, když práce bude nad mé síly a neúspěchy budou mým stálým údělem.
 Hostie svatá, důvěřuji ti, když se mi uskutečňování ctnosti bude zdát obtížné a přirozenost se bude bouřit.
 Hostie svatá, důvěřuji ti, když se na mě soustředí údery nepřátel.
 Hostie svatá, důvěřuji ti, když mé těžkosti a námahy budou lidmi odsouzené.
 Hostie svatá, důvěřuji ti, když nade mnou zazní tvůj rozsudek, tehdy důvěřuji v moře tvého milosrdenství.“ (Dn 356)
 „Přesvatá Trojice, důvěřuji ve tvé nekonečné milosrdenství. Bůh je můj Otec, tak tedy já, jeho dítě, mám všechna práva vůči jeho Božskému Srdci, a čím je temnota větší, tím plnější má být naše důvěra.“ (Dn 357)
 „Nechápu, jak je možné nedůvěřovat tomu, který může všechno; s ním všechno a bez něho – nic. On, Pán, nedovolí a nedopustí zahanbení těch, kteří všechnu svou důvěru vložili do něho.“ (Dn 358)

Svatí na září

Sv. Vincenc z Pauly, francouzský kněz, zakladatel řádu CM a katolické charity, (1581 – 1660), svátek 27. září

Vincenc z Pauly se narodil dne 24. dubna 1581 v gaskoňské vesničce Pouy, ležící na jihu Francie, v rodině chudého rolníka, která měla šest dětí. Jelikož již v mládí projevoval upřímný náboženský cit, poslali ho rodiče do města Toulouse, aby se věnoval studiu bohosloví. Vincenc, který studium řádně dokončil, přijal roku 1600 kněžské svěcení a brzy na sebe upoutal pozornost předních osobností soudobé Francie. Bývalá královna Markéta z Valois ho jmenovala svým almužníkem a hrabě Gondy mu nedlouho poté svěřil výchovu svých dětí.

V r. 1612 převzal farnost Clichy v Paříži. Pak působil Vincenc od r. 1613 do r. 1626 jako duchovní v domě generála de Condi. Kněz Vincenc však netoužil po zámeckém životě, jeho cílem bylo kázat slovo Boží a věnovat se chudým a opuštěným lidem. Roku 1617 proto učinil slib, že zasvětil svůj život péči o nemajetné. Za tímto účelem založil charitativní společnost laických sester, známou pod jménem Společnost lásky (Confrérie de la charité), a o tři roky později vytvořil podobnou charitativní společnost i pro muže, s názvem Sluhové chudých (Serviteurs des pauvres).

S tím se ovšem jeho činný duch nespokojil. Roku 1625 vznikla z jeho podnětu kongregace lazarétů (Congregatio Missionis), jejíž hlavní náplní se stala misijní práce. Sídliла u pařížského kostela sv. Lazara a jeho členové se podle toho nazývali Lazaristé (nebo také Vincentini). Dne 29. listopadu 1633 následovalo založení "Filles de la Charité" (Dcery lásky), kongregace milosrdných sester, které se nazývají v Německu Milosrdné sestry nebo podle zakladatele řádu Vincentky. Na tomto díle se podstatnou měrou účastnila Luisa Marillacová, tedy Svatá Luisa de Marillac (1591- 1660). Pak vznikaly další řády, které se zabývaly péčí o nemocné, sirotky, vězně a pečovaly o nemocné v nemocnicích.

Sestry Vincentky, které zprvu žily bez klauzury a bez řádového roucha, známé tehdy pod názvem „sedé“ sestry, vycházely do měst a vesnic, pečovaly o nemocné, staré a sirotky, staraly se o vězně a uskutečňovaly organizovanou péči o nemocné v nemocnicích. Sedé sestry, protože věděly, že stát zdaleka není všechno, byly skutečnými anděly a

25.9.	<i>sobota</i>	8.00 hod. – brigáda na proboštví
26.9.	<i>neděle</i>	10.45 hod. - patrocinium sv. Mořice , hlavní celebrant arcibiskup Jan Graubner 17.00 hod. – zpívané nešpory 18.00 hod. – mše sv. u sv. Mořice
27.9.	<i>pondělí</i>	16.00 hod. – výuka náboženství pro žáky 6.-9. tříd v učebně u sv. Mořice 18.00 hod. - příprava snoubenců na sv. manželství
28.9.	<i>úterý</i>	slavnost sv. Václava, mše sv. 7.45 a 17.00 hod.
29.9.	<i>středa</i>	10.20 hod. - setkání maminek s dětmi 18.00 hod. – studentská mše svatá u sv. Jana Křtitele
30.9.	<i>čtvrtek</i>	

List z kalendáře – Hradisko

- ❖ 2.9. *čtvrtek* **dopoledne** – návštěva nemocných
- ❖ 5.9. *neděle* **14.30 hod.** – adorace v kostele
- ❖ 20.9. *pondělí* **celodenní adorace** a modlitby za kněžský seminář

Den a noc k oslavě sv. Mořice ❖ sobota 11. září 2010

- 14.30 hod. - **Živá šachová partie** „O přílbu sv. Mořice“ - Velké náměstí
Šachové figurky ožijí za doprovodu hudby a zvukových efektů (jen za příznivého počasí)
- 16.00 hod. - **Vstup do proboštské zahrady** - zábava pro rodiny s dětmi, občerstvení
- **Volný vstup na věž kostela a prohlídka zvonů**
- 18.00 hod. - **Kostel sv. Mořice – komentována prohlídka** – Mgr. Petr Pálka
- 19.00 hod. - **Architektura kostela ve středověku** - Mgr. Jan Štětina
- 20.00 hod. - **Restaurování v kostele** - Mgr. Helena Zápalková
- 21.00 hod. - **Regotizace kostela v 19. století** – Mgr. Ondřej Zatloukal
- 22.00 hod. - **Barokní stopy v kostele** - Mgr. Martina Miláčková
- 23.00 hod. - **Hudba v kostele sv. Mořice s ukázkami** – Mgr. Jitka Kocůrková (interval mezi přednáškami vyplněny varhanní hudbou)

Pozvánka

Srdečně Vás zveme na **biblickou hodinu**, která bude **ve středu 1.9.2010 v 16.30 hod.** v učebně u sv. Mořice.

Téma: 1. Kor. 3,1 – 9 – úloha kazatelů

ž. 33 Boží ochrana a milosrdenství

Lk. 38-44 – Ježíšovy zázraky a evangelium

Srdečně Vás zveme na **biblickou hodinu**, která bude v Psychiatrické léčebně **v pondělí 13.9.2010 v 15.00 hod.** v kostele sv. Cyrila a Metoděje.

Téma: 1. Kor. 11-17, 26-33 – Eucharistie

ž. 40 Dík za záchranu

Lk 7.1-10 Zázrak uzdravení

MUDr. Pořízek Bohuslav

Ježíš a evropští svatí

Se začátkem nového školního roku dostává se dětem, ale nejen dětem, i celý rodinám nový katechetický program „Ježíš a evropští svatí“. Loni cestovaly děti naší vlastní poznávaly životy českých světců a světic. Letos se dostávají za hranice naší vlasti. Každou neděli dostanou děti nálepku, kterou si nalepí do předtisknutého sešitku nebo do vlastního notýsku.

Milé děti a milí rodiče, když se díváme na obrazy a na sochy v kostele, může nás napadnout otázka: „Proč se ten člověk stal svatým?“ Snad proto, že se hodně postil, napsal moudré knihy nebo se denně několik hodin modlil? Svatým se může stát ten, kdo následoval Pána Ježíše a chtěl se mu podobat. Všechno, co ve svém životě dělal, dělal

s láskou k Bohu, přestože se také potýkal se svými slabostmi a chybami. V průběhu tohoto školního roku se seznámíme s životy lidí, kteří se svatými stali a jsou příkladem pro každého z nás.
P. Josef

Výuka náboženství!

Otci arcibiskupovi velmi záleží na výuce náboženství. Katechezi na základních školách považuje za jednu z nejdůležitějších cest evangelia mezi lidmi v dnešním světě. V olomoucké arcidiecézi navštěvuje výuku náboženství cca 16% dětí základních škol. Jen díky církevním školám v Kroměříži se tomuto číslu pomalu přibližujeme, ostatní ZŠ velmi zaostávají. Snad jen venkovské školy toto číslo překračují.

Milí rodiče, obracím se na Vás s naléhavou výzvou: přihlaste své děti do výuky náboženství. Během prvních dnů školního roku obdrží děti na prvním stupni přihlášky do náboženství ve škole a v primě gymnázia. Zařadte do denního programu svých dětí vzdělání ve víře. Vzáli jste na sebe tuto základní odpovědnost při výchově svých dětí. Povzbudte také své známé a přátele ve svém okolí, aby svým dětem dali základy pro zdravý duchovní život.

Předběžný návrh výuky (bude upřesněn na základě jednání s řediteli škol):

CZŠ – v rámci rozvrhu dopoledního vyučování

Pondělí – pro 6.-9. třídu na faře u sv. Mořice (16.00 hod.)

Úterý - ZŠ Zachar (1.-5. tř.)

Středa – ZŠ U Sýpek (1.-5. tř.), gymnázium (14.15 hod.), Bezměrov ??

Výuka náboženství na školách i na faře započne v týdnu od 13. září.

Na společnou cestu s Vašimi dětmi se těší

kněží a katecheté

DEN CÍRKEVNÍHO ŠKOLSTVÍ

Milí farníci, na svátek svaté Ludmily - 16. září - se připomíná a slaví Den církevního školství. Těto svaté ženě, která se velkou měrou podílela na výchově svatého Václava, byla svěřena patronace nad církevním školstvím. V Kroměříži jsou dvě církevní školy: Církevní základní škola v Kroměříži a Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži.

Rádi bychom vás pozvali ke společnému slavení tohoto našeho dne. I když svátek svaté Ludmily je ve čtvrtek 16. září, z technických a školních důvodů vás zveme již ve **STŘEDU 15. září** na tento program:

- 16:00 na pódiu na Velkém náměstí vystoupí schola AG, šermířský spolek AG Cruentus, taneční skupina z Církevní základní školy a další. Program bude končit v 17:30 hod.
- 18:00 mše svatá v kostele svatého Jana Křtitele, kterou celebruje Mons. Vojtěch Šíma
- 19:30 ve studentském baru na AG videoprezentace moderní křesťanské hudby v doprovodu P. Pavla Šupola a se vzpomínáním: „Jaké to bylo před mnoha lety na AG“. Pozvání přijali a vzpomínat budou:
 - * P. František Adamec, duchodce na Malém Valu a maturant na AG v roce 1941
 - * P. Vít Hlavica, farář ve farnosti Panny Marie a maturant na AG v roce 1995
 - * nejstarší porevoluční pedagog na AG a další

Srdčně zvou ředitelé, pedagogové a studenti obou církevních škol.

Svatá Ludmila (cca 860 – 15. září 921, hrad Tetín, Česko) byla manželkou prvního Přemyslovce, knížete Bořivoje I. a chronologicky první českou svatou.

Význam svaté Ludmily daleko přesahuje to, co o ní skutečně víme. Díky rodovým vazbám ji můžeme označit nejen za pramáti českých panovníků, ale i většiny českých královen. Během jejího života byly položeny základy ke kristianizaci Čech a také základy moci Přemyslovců. Život babičky svatého Václava byl popsán v řadě legend, které se snaží popsat českou historii v 9. a 10. století.

V roce 925 nechal mladý kníže Václav převést ostatky kněžny Ludmily z Tetína do Prahy, kde jsou uloženy dodnes, u sv. Jiří. Ludmila byla svatořečena v 11. století.

angažovat? Raději svorně zanadáváme na příručku o sexualitě, každý sám na písčinku své školy, přičemž to bude třeba o moderní asertivitě vůči staromódním rodičům nebo co dalšího se komu nahofe ještě „objevného“ vylihně v racionálním mozku. Věra Bokorová připomenula nutnost široké základny ÚKP jako politického elementu nezbytného pro jednání s ministerstvem a dalšími odpovědnými institucemi.

Zástupci Centra pro školu z olomouckého arcibiskupství referovali o připravovaných podzimních seminářích, z nichž velmi lákavými jsou pokračování přednášek P. Marka Orko Váchy konfrontující tradiční pojetí evoluce s biblí a novými vědeckými poznatky.

Jak v kostele při mši svaté, tak i pak při besedě jsem ovšem spíše viděla realizaci Lukášova podobenství o hostině, kdy král vystrojil hody, ale z pozvaných nikdo neměl čas, každý měl něco svého a jinde, alespoň to platí o řadě pedagogů z Kroměřížska. Nebo že by to někteří zabalili předem, že už to stejně nepomůže? Ještěže na Sv. Hostýn už v sobotu přilétali první Orli před svou nedělní poutí, takže se chrám docela zaplnil. P. Prokop nás poslal domů s příběhem o dvou mniších. Jeden drhne na břehu potoka špinavou zeleninu a čistou omytou dává do košíku. Jeho kolega se ho ptá, co bylo dnes na kázání, ale on už neví, nepamatuje si to. A tak se přichozí spravedlivě rozhorlí, což to na té mši vlastně dělá, když nic pak neví. Ale první s úsměvem ukáže na očištěnou, oschlou zeleninu a říká: „Vidíš? Prošla vodou a co o ní ví? Ale její účinky na ní vidí všichni.“ Tak je to i s tím, kdo přijel na poutí připravenou pro něj. Požehnání všem, kdo byli alespoň duchovně s účastníky spojeni, ale zvláště těm, kdo navzdory nezájmu nevzdávají dobrou věc.

Eva Blešová

Modleme se se svatou Faustynou k Božimu milosrdenství

Svatá Faustyna zaznamenala modlitbu při adoraci v průběhu novoroční vigilie do „Deníčku Božího milosrdenství v mé duši“ (Dn). Vyjádřila hlubokou důvěru Božimu milosrdenství. Sv. Faustyna projevuje nekonečnou touhu po prožívání osobního života v jednotě s Boží láskou, přimlouvá se za všechny hříšníky, oslavuje a velebí Boha. Spojme se s ní v modlitbě k Božimu milosrdenství:

„Hostie svatá, v níž je obsažena závět Božího milosrdenství pro nás a zvláště pro ubohé hříšníky.

Hostie svatá, v níž je obsaženo Tělo a Krev Pána Ježíše, jako důkaz nekonečného milosrdenství k nám a zvláště k ubohým hříšníkům.

Hostie svatá, v níž je obsažen věčný život z nekonečného milosrdenství, udílený štědře nám a zvláště ubohým hříšníkům.

Hostie svatá, v níž je obsaženo milosrdenství Otce, Syna i svatého Ducha k nám a zvláště k ubohým hříšníkům.

Hostie svatá, v níž je obsažena nekonečná cena milosrdenství, která splatí všechny naše dluhy a zvláště dluhy ubohých hříšníků.

Hostie svatá, v níž je obsažen zdroj živé vody, tryskající z nekonečného milosrdenství pro nás a zvláště pro ubohé hříšníky.

Hostie svatá, v níž je obsažen oheň nečistší lásky, který plane z lůna věčného Otce jako z propasti nekonečného milosrdenství pro nás a zvláště pro ubohé hříšníky.

Hostie svatá, v níž je obsažen lék na každou naši nemoc, který pramení z nekonečného milosrdenství jako ze zřídla pro nás a zvláště pro ubohé hříšníky.

Hostie svatá, v níž je obsaženo spojení mezi Bohem a námi, skrze nekonečné milosrdenství k nám a zvláště k ubohým hříšníkům.

Hostie svatá, v níž jsou obsaženy všechny city nejsladšího Ježíšova Srdce k nám a zvláště k ubohým hříšníkům.

Hostie svatá, jediná naše naděje ve všech bolestech a protivenstvích života.

Hostie svatá, jediná naše naděje v temnotách a bouřích vnitřních i vnějších.

Hostie svatá, jediná naše naděje v životě a v hodině smrti.

Hostie svatá, jediná naše naděje uprostřed neúspěchů a v pochybnostech.

Hostie svatá, jediná naše naděje uprostřed falše a zrad.

Hostie svatá, jediná naše naděje v temnotě a bezbožnosti, která zaplavuje zemi.

Hostie svatá, jediná naše naděje ve tescu a bolesti, v němž nám nikdo neporozumí.

Hostie svatá, jediná naše naděje v únavě a šedi každodenního života.

nazvaného Drei Zinnen - Tři cimbuří. Cestou horským sedlem jsme měli možnost prohlédnout tento úžasný monument ze všech stran. Drei Zinnen nás velice okouzly a vůbec nám nevadilo ochlazení o 20 stupňů oproti předchozímu dni.

Následující den jsme putovali různými cestami k cíli - jezeru Sorapis. Zdatnější přes horu Forc Marcoira, zbývající skupina se vydala skalním zářezem. Když jsme se přiblížili k cíli, byli jsme ohromeni pohledem na krásné jezero. Neobvykle tyrkysově zbarvené jezero uprostřed bílých skal nám vyrazilo dech. Obešli jsme jezero až ke sněhovému jazyku. Mnozí si užili koulovačku v červenci a našli se i otužilci, kteří naskákali do jezera.

Třetí den si většina z nás užila odpočinek v aquaparku a prošla se v historickém městečku Bruneck. Už večer jsme se mohli těšit na výpravu příštího dne – výstup na Seekofel. Do výšky 2810 metrů jsme stoupali náročným převýšením přes 1300 metrů. Po zapsání do vrcholové knihy nás zastihla horská bouře. Ale při setkání s ostatními turisty, kteří šli malebnou trasu na chatu Hochalpenhutte, jsme už byli suší.

Kdo se nemohl nabažit vysokých hor, šel i následující den výstup na horu Tofanu. Ostatní si užili vyhlídku z kabinkové lanovky na vrchol Picolo Lagazuoi a pak sestup dlouhým a romantickým údolím pod Tofanou, s okolními bílými a červenými skalami, horským potokem, vodopády a pískajícímí svišti.

Poslední den jsme poznávali okolí Sv. Martina – výstup na okolní kopce Horneckel a Riedl, nám ukázal, že vrcholy, které se zdály z chaty nadosah, jsou náročným několikahodinovým výstupem přes lesnaté stráně s borůvkami a kamzíky.

Sobota nás donutila myslet na zpáteční cestu domů. Ještě jsme pořídili závěrečnou společnou fotografii s místním správcem v tyrolském kroji a expedice Dolomity 2010 opouštěla nádherný kraj bílých skal.

Turistky a turisté z Kroměříže

Pouť pedagogů na Sv. Hostýně

Letos v srpnu se již podruhé podařilo zrealizovat výbornou myšlenku Unie křesťanských pedagogů (UKP) o společném setkání věřících učitelů a vychovatelů před začátkem nového školního roku na pouti u Panny Marie Svatohostýnské. Převor břevnovského kláštera P. Prokop Siostrzonek se nás ujal nejen jako hlavního celebrant slavnostní mše svaté, ale také se svým povzbuzujícím slovem na navazujícím převážně informativním semináři v Jurkovičově sále poutního domu. Svou promluvu postavil na textu 31. kapitoly Řehole svatého Benedikta o vlastnostech toho, kdo vede. Slyšeli jsme půldruhého tisíciletí stará pravdivá slova o osobnosti vedoucího, který musí napřed zvládnout sám sebe, aby mohl chutí vést jiné. Také o tom, že vedení je služba, při níž je třeba trvale dbát o vlastní nitro, sloužit životu, probouzet kreativitu, rozpoznávat znamení času, přenášet zodpovědnost a vést k vědomí odpovědnosti za společenství. Abychom to nezapomněli, dostal každý tento text ofocený. Pro zbytek národa jej dal ještě k dispozici šéfredaktorů Katolického týdeníku, tak se na něj můžeme těšit v některém z příštích čísel (možná se zatoulá i k některému z politiků...). Jak je pro tohoto výborného řečníka typické, myšlenky prokládal nescetnými krátkými příběhy a prúpovídkami, které zůstanou v hlavě, i když se ostatní z hlavy vykouří. Tak třeba citát sv. Augustina: „Časy jsou zlé? Časy, to jsme přece my!“

I on se zamýšlel nad tím, proč jsou mnozí z pedagogů strhávání sekulárním proudem uctívání hmoty a majetku. Připomenul nám zásadní denní nutnost hledání Boží přítomnosti příběhem o štekajícím smečce psů ženoucích se za zajícem. Jestliže lov trvá příliš dlouho, začnou postupně odpadávat všichni, kdo se jen přidali do proudu pádící tlupy, protože vlastně ani přesně neví, kam se tak namáhavě ženou. Vytrvá jen ten první pes, protože ten viděl zajíce a ví, co dělá. Znovu mě ten příběh vyvolal doma v souvislosti s manželi Bokorovými, zakladateli UKP, která letos v září oslaví 20 let svého trvání a jejímž prostřednictvím se v prvním desetiletí nové demokracie podařilo realizovat mnoho dobrého formou odborného vzdělávání a také infiltrovat do veřejnosti řadu kulturně-vzdělávacích podnětů. V dnešní době je potřeba společnost edukovat – vyvádět z omylu – v oblasti výchovy a vzdělávání dost naléhavá a zřetelná, ale kdo má chuť se pro to víc

3. setkání dobrovolníků charity Olomoucké arcidiecéze 18.9.2010

Program:

9.30 hod.

– mše svatá v kostele sv. Mořice

Program v Kulturním domě v Kroměříži

13.30 – 14.30 hod. – setkání o. arcibiskupa a vedení Charity s dobrovolníky, beseda

13.30 – 14.30 hod. – divadlo pro děti (skupina I.)

nebo Hry pro děti (skupina II.)

15.00 – 16.30 hod. – program pro dospělé (Láska brány otevírá)

15.00 – 16.30 hod. – divadlo pro děti (skupina II.)

nebo Hry pro děti (skupina I.)

Doprovodný program v Kroměříži od 9.00 – 17.00 hod.

Květná zahrada, zámek, věž, obrazárna, mincovna, vše vstupné 20 Kč.

Záštitu nad akcí převzalo Město Kroměříž.

Tábor Oskava

Velké poděkování tetě Julce a vedoucím Pavlovi a Ferdovi za přípravu a vedení tábora pro nás, děti z hradiské farnosti a blízkého okolí, na faře v Oskavě. Pěkný týden prozářený sluníčkem jsme prožili na malé faře uprostřed tajemných lesů a velkých kopců. Zažili jsme mnoho dobrodružství a hráli různé hry, které byly pohádkově připraveny. Třeba hru se ztracenými pišťalkami, hledání mincí v lese a hra na bizony. A schovka v lese je úplně jiná než doma. Taky jsme vyráběli z toho, co kdo našel, pilu a sekyrku.

Přišel za námi i otec Vladimír, a tak jsme měli i mši svatou, kterou jsme připravili venku na dvoře. Jeden den jsme šli až k zřícenině hradu Rabštejn a za celý den ušli 19 kilometrů. Uf, to jsme si dali! Ale čekala nás od tety Julky dobrá večere, a tak jsme zase nabrali nových sil. Někteří pak hráli „vybišu“ a ti utahanější „Vole lehni“ a nebo kvarteto.

Líbily se mi i ranní rozcvičky a závěrečný večerní bál, na kterém nechyběl ani slavný loupežník Lotrando (Dominik Bleša) a princezna z daleké země Zubejda (Markéta Skabrahová).

Za tento krásný tábor moc děkuje

Kačka Váňová, 7 let

Upřímně chci poděkovat manželům Koblihovým a jejich pomocníkům za organizaci a přípravu letního pobytu pro děti z hradiské farnosti. Toto setkání určitě přinese své požehnání pro rodiny dětí i celou farnost.

Všem s vděčností žehná

P. Josef Řtha

Pouť do Říma

Dlouho očekávaný zájezd do Říma byl zážitkem nejen pro zvědavé farníky, ale i odměnou pro maturanty. Někdo to pojal jako pouť po stopách apoštolů a svatých, jiný jako poznávání Říma a jeho okolí.

Po procestované noci jsme zastavili na okraji města Assisi a začali si procházet kamenné město, kde žili sv. František a sv. Klára a kde se nachází velký třípatrový chrám. Dokonce se otcí Josefovi podařilo domluvit v přílehlém klášteře prostor, v němž jsme měli mši svatou. Při zpáteční cestě k autobusu jsme procházeli rozpalenými uličkami a těšili se na oběd, který jsme měli připravený z domova. Po obědě následovala prohlídka několika míst spojených se sv. Klárou a sv. Františkem a pak už vzhůru do Říma.

K poutnímu domu Velehrad, jenž se nachází asi 15 minut chůzí od Vatikánu a kde jsme byli po 4 noci ubytování, jsme dorazili v podvečer. Kdo chtěl, mohl si každý den ráno přivstat a začít den ve třicetvrté na sedm ranními chválami a pokračovat mší svatou, po níž následovala snídaně.

V dalších dnech jsme za příznivého a mírně zamračeného počasí procházeli chrámy a památky Říma. Navštívili jsme Kalistovy katakomby, muzeum ve Vatikánu, chrámy spojené se sv. Pavlem i jinými svatými, starověké památky a další známá římská místa.

V sobotu, což byl pátý den našeho zájezdu, jsme vyrazili autobusem i mimo Řím. V duchu života sv. Marie Goretti, jsme navštívili místa spojená s touto mladinkou světicí.

Ve městě Nettuno jsme nejdřív navštívili chrám s muzeem, který je Mariettě zasvěcený, a protože je toto město na pobřeží Tyrhénského moře, měli jsme pár hodin na to, aby jsme se ve vodě osvěžili.

Na neděli byla naplánovaná prohlídka Vatikánu. Prošli jsme si katedrálu sv. Petra a kdo měl odvalu mohl vystoupat po schodech nahoru na ochoz kopule, odkud je krásný výhled na celý Řím. V podvečer jsme se již vydali na cestu do Dolomit, které byly posledním bodem našeho programu.

Strávili jsme opět noc v autobuse a ráno, když jsem se probudili, panorama římských ulic a pahorků se změnilo ve velmi vysoké skalnaté hory. Každý si mohl vybrat trasu, kterou po několik následujících hodin půjde. Přibližně po sedmi hodinách vysokohorské túry autobus posbíral všechny turisty a už nic nebránilo cestě domů. V autobuse ještě chvíli otec Josef, jenž načerpál na pouti spoustu nových sil, hýřil humorem, ale po chvíli již většina cestujících spala.

V úterý okolo páté hodiny ráno vyložil autobus u kostela sv. Mořice nadšené, ale i unavené poutníky, kteří se ovšem na sdělování zážitků svým příbuzným jeli domů pořádně vyspat.

Ludmila Gabriela Havelková

„Srdečné pozdravy od sestřiček z Cetechovic“

aneb pobyt na Slovensku ve dnech 25. 7. 2010 – 31. 7. 2010 ve Svitu

Nastalo očekávané pondělní ráno 7 hodin a naše různorodá osádka, v počtu 23 osob a ve věku od 8 do 84 roků, se pod vedením Otce Josefa vydává od Justiční školy (přes zákaz zastavení) na dlouhou cestu do Tater, se zastávkou ve Val. Meziříčí, kde přibíráme Otce Václava a pak nás už čeká Slovensko, obec Korňa. Odtud nás jde několik křížovou cestu na Turzovku a ostatní jedou skoro až na poutní místo. Je pod mrakem, pofukuje vítr a nám to jde od zastavení k zastavení, ale až na ta auta před kterými uhybáme, a to nám trochu ruší rozjímání. Nicméně už jsme u parkoviště (momentálně staveniště, protože zde staví nový velký kostel s poutním domem), a to už je jen kousek k poutnímu místu, které již za tu dobu, co jsem zde byla v r. 1997, změnilo notně svou podobu a kupodivu klesáme – jdeme z kopečka, míjíme několik pramenů a vítá nás Slovenská mše u kaple. Slováci tu mají pouť, takže k naší plánované sv. mši nedojde, a tak si každý užil svou pouť. Poslední pozdravy P. Marii, nabrat si vodu a už se dáváme na cestu k našemu dočasnému domovu. Tam si najít spolubydlícího, ubytovat se a pak na večeri. Protože tu máme pány faráře, měli jsme mši sv. na ubytovně v jedné místnosti. Pár se nás sešlo i s jednou slovenskou již ubytovanou rodinou a bylo to pěkné ukončení dne. Tož na kutě – zítra nás čeká Slovenský Ráj.

Budíček určen není, snídáné je o l na osm, bohatá a každý si tu něco dobrého vybere. O půl deváté je odjezd směr Čingov a vítá nás Národní park Slovenský Ráj, zde se mrkneme na mapu, určíme si trasy a dohodneme si čas odjezdu. Někteří jdou po okolí a jiní to berou okolo i přes řeku Hornád s nějakým tím převýšením k chatě na Kláštorisko, kde načerpáme síly a jdeme k autobusu, který mezitím přejel na Podlesok. No a ti, co měli ještě mnoho energie se odtud vydali na Suchou Bielou, ta však suchá nebyla ani omylem! Jsem Vám totiž zapoměla říct, že sotva jsme vyšli z autobusu začalo pršet a déšť nás neopustil. Všichni jsme šťastně došli a jedeme na večeri „domů“. Ještě před večerí nás pár pospíchá do místního kostela na mši svatou. No a protože na nás není suché ani čisté, sušíme usilovně boty, zítra pojedeme po Staré gotické cestě.

Ráno se probouzíme opět do uplakaného dne a po snídání vyrážíme. Ačkoliv je dnes středa - první zastávkou je Spišská Sobota a kostel sv. Juraja. Zde nás vítá milá paní průvodkyně, která nám poví historii nejen kostela, ale v podstatě celé Spišce. Mají zde krásně vymalované a pozlacené deskové oltáře. Dokonce je tu kulisový Boží hrob, který snad jinde ani není. A ještě perlička, když byla královna Alžběta na Slovensku, tak tento kostel vůbec jako jediný katolický navštívila. Poté naše kroky směřují do Spišského Štvrtku a před polednem jsme v Levoči. Z hory od poutního kostela je nádherný pohled na město. V tomto nádherném kostele s nepopsatelnou atmosférou máme mši sv. v češtině. A teď se jedeme podívat do města Levoča, kdo chce, jde se podívat do kostela nebo má volno. Toto město má dochováno na náměstí pranyř a samozřejmě, že nám ho Otec Josef

neopomněl ukázat! A nyní už vedou naše kroky do Spišského Podhradí, kde sídlí biskup a dívá se na druhý kopec na Spišský hrad. Je tu krásná gotická katedrála sv. Martina, a protože se i zde opravuje, tak byl hlavní oltář zavřený a my jsme měli možnost spatřit tu stranu, která je vidět jen v postní době. Perlička na závěr, je tu křtitelnice celá z kamene a jen vrch je ze dřeva, ovšem zjistíte to pouze poklepáním na ni. Už je moc hodin a jedeme „domů“.

Probouzíme se do čtyřtečného rána a já konečně vidím majestátní TATRY, zážrak neprší, takže jedeme. Na Štrbském plese nás uvítá mlha s deštěm, ale vyčáší se a v poledne svítí sluníčko a je široko daleko vidět, nádhera. Někdo zůstal v okolí plesa, skupina s Otcem Josefem se vydala k Popradskému plesu a na cintorín, pár šlo na dlouhou túru na sedlo pod Bystrou (suchým korytem, vodopádem i sněh potkali) a 7 statečných se lanovkou dostalo na chatu Pod Soliskom a poté si obešli celé Štrbské pleso. Byl to překrásný den strávený v krásném prostředí plném obdivu, co nám Boží příroda dává. U zdejšího kostelíku jsme si počkali na sv. mši. A protože nám tím ovzduším pěkně vyhládlo, honem na večeri. Poté měl každý individuální program – někdo se šel podívat po okolí, jiní skončili v hospůdce a zmožení zůstali na pokoji.

Páteční ráno je pod mrakem, ale nám to nevadí, jedeme na východ a tam má být slunečno. Naším cílem je Litmanová, resp. hora Zvir, je to řeckokatolické poutní místo, kde se před 20-ti lety zjevila P. Maria Ivetke a Katke. Je tu vystavěn dřevěný kostelík P. Marii i s jejím posledním poselstvím. Kdo sem nechtěl jít po asfaltce, šel sice do kopce, ale překrásnou křížovou cestou s nádhernými obrazy. No a ještě zde postavili amfiteátr (kostel) s překrásnými ikonami a před polednem jsme tu i my měli sv. mši. Odpoledne odjždíme do Červeného Kláštoru na Pieniny a hádejte - začíná pršet. Odsud jde větší skupina na procházku okolo Dunajce asi 9 km, protože původně se mělo jít na plí (ale je zvednutá voda a nepremávají). Pár jedincům se jít daleko nechtělo, a tak omrkli okolí kláštera, jiní přešli i most do Polska a já šla na prohlídku kláštera, zjistit zdejší historii. Klášter je původně kartusiánský a má pěkný kostel zasvěcený sv. Antonu pústevníkovi. Ale o historii až jindy. A mezitím venku zuřila pořádná letní bouře, takže na těch, co byli na procházce, nebylo nitky suché. Po večeri je plán na zítřek, ale nikomu se nikam neche a chtějí už jet domů.

V sobotu se s paní domácí loučíme za krásného počasí, i když Tatry jsou trochu „pocukrované“. A to překvapení (jak bylo psáno v TRIU) nebude? ...Ale bude! Odbočujeme na Liptovský Mikuláš - Okoličné. Před námi se ukazuje gotický kostel, klášter a jsou tu i řádové sestřičky. Zazvoníme a s otevřenou náručí nás vítá jedna sestřička, která hned volá další. Ukazují nám svou kapli a mezitím se svolávají sestřičky: „Přijela vzácná návštěva z Kroměříže s panem proboštem, celý autobus“. Musíme jít dál aspoň na chvíli a na stole je čaj (vzpomínají mé chuťové pohárky - přesně takový jsem jako dítě pila v Opavě v klášteře - takový dobrý nikde nedostanete než u sestřiček), káva i vánočka (vynikající). Ty sestřičky byly některé právě z Cetechovic, a tak nastalo vzájemné rozpomínání se a poznávání se. Nakonec bych řekla, že to překvapení jsme byli hlavně my pro sestřičky, nicméně pro nás to bylo také milé překvapení. **Posílají všem srdečné pozdravy a nemohou zapomenout.** Poslední zazpívání v češtině P. Marii, rozloučení se a vzájemné zamávání si a vydáváme se domů. V podvečer nás vítá náš barokní kostel sv. Jana.

Ještě jednou velké díky patří za provázení a vedení Otcí Josefovi, taky za bezpečné cestování panu řidiči a díky patří vlastně nám všem, protože jsme se na tom týdnu každý podílel :-).

Bylo to super....až na ten déšť.

Marie Zdráhalová

Zájezd do Dolomit

V sobotu 17.7. ráno jsme se s ostatními nadšenými turisty shromáždili u kostela sv. Mořice, abychom se autobusem vydali přes Rakousko do horské vesnice Sv. Martin, do podhůří italských Dolomit. Když jsme po desetihodinové cestě dorazili do cíle, přivítali nás před chatou Velehrad správci chaty - Anička Čechmanová, Pavel Záleský a otec Antonín Hráček.

Pobyt v Dolomitech jsme zahájili túrou kolem mohutného skalního seskupení